

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

i'lâ-yı kelimetullâh

Kullarını îmânın neşve ve huzuru ile merzûk kılan Allâhü Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri'ne hamd ü senâlar olsun!

İnsanlığı zulmetten kurtarıp nûra gark etmeğe vesîle olan kâinâtın Fahr-i Ebedî'sine salât ve selâm olsun!

“...Yeryüzüne sâlih kullarım vâris olacaktır!” (el-Enbiyâ, 105)

Târih arşive dayanır. Osmanlı gibi büyük bir medeniyete âid vesîkalar yeni yeni elden geçirilirken, yapılan kasıtlı veya câhilâne ithamların hiçbir kıymeti olmadığı gitgide ortaya çıkmaktadır.

İslâm târihinin sahâbe devrinden sonra en ihtişâmlı safahâtını teşkil eden **Osmanlı Devleti**, pâdişâhından çobanına kadar bütün halkının Peygamber muhabbetiyle temeyyüz ettiği bir devlettir.

Osman Gâzî'nin; “Gâyemiz, kuru bir cihangirlik değil, i'lâ-yı kelimetullâh'dır!” şeklindeki son sözleri, bütün sultanlara rehber olmuş, bu vasiyetten ayrılmamak için târihî bir îtinâ ve titizlik gösterilmiştir.

Orhan Gâzî'nin, oğlu **Murâd Han'a** verdiği şu tâlimat, bir îmân vecdinin ufkunu göstermeye kâfidir:

“Osmanlı'ya iki kıt'a üzerinde hükmetmek yetmez! Zîrâ i'lâ-yı kelimetullâh (Allâh'ın dînini yüceltmek) azmi iki kıt'aya sığmayacak kadar büyük bir dâvâdır! Selçuklular'ın vârisi biz olduğumuz gibi Roma'nın (Avrupa'nın) da vârisi biziz!..”

Osmanlılar, dâimâ mazlûmların yanında yer almışlardır. Onlar, fethettikleri yerlere insanlığı ve hizmetin en güzelini taşımışlardır. Fethedilen yerlerde hıristiyan olarak hayâtını idâme ettiren topluluklar arasında dahî aç ve açıkta kimse bırakılmamış, dul kadınlar korunmuş, giyecek-yiyecek ve barınak te'mîn edilmiştir. Osmanlı sultanlarının idealleri “**nizâm-ı âlem**” fikri üzerinde toplanmış ve devletin hikmet-i vücûdu, “İslâmî ve insanî esaslara bağlı bir cihan hâkimiyeti” düşüncesine dayandırılmıştır.

Fâtih devrinin Bizans asillerinden olan hıristiyan **Notaras**'ın feth-i mübînden evvel sarfettiği şu ifâde, İslâm'daki gerçek adâlet ve vicdan toleransına ne güzel bir misâldir:

“İstanbul'da kardinal şapkası (hotozu) görmektense, Türkler'in sarığını görmeyi tercih ederim!..”

Osmanlı'nın husûsiyle ilk üç asrı, Hazret-i Ebûbekir'in îmân ve sadâkatından, Hazret-i Ömer'in şecâat ve adâletinden, Hazret-i Osman'ın hayâ, aşk ve vecdinden, Hazret-i Alî'nin ilim, irfân ve cengâverliğinden coşup âlemi kuşatan bir i'lâ-yı kelimetullâh şerâresidir.

I. Murâd Han (Hüdâvendîgâr) 'ın dediği gibi; *İnsanın ömrü uzun olsa da ebedî değildir. Âkıbet bitecektir. Dâim bâkî olan yalnız Allâh Azîmü'ş-şân'dır. İ'lâ-yı kelimetullâh (Allâh'ın dînini yüceltmek) ile cennete kavuşmak isteyenlere, işte şu meydân-ı şan ü celâdet duruyor.*

“Onları, sonradan gelen ümmetler için ibret verici bir geçmiş ve misâl yaptık.” (ez-Zuhruf, 56)